

[Aksel Larsen.]

i Konflikt med Formanden og Forretningsordenen med det, jeg nu siger — bevidst, mod bedre Vidende erklæret, at der var Mulighed for at drage Landsretssagfører Mikkelsen ind i Sagen. De henholdt sig til, at Landsretssagfører Mikkelsen skal have skrevet en Vejledning, der har været aftrykt i „Arbejderbladet“, og at det var sandsynligt, der maatte rejses Tiltale mod denne Afhandlings Forfatter.

Landsretssagfører Mikkelsen har klaget til Byretspræsidenten over Forholdet, men Byretspræsident Rytter har erklæret, at alt, hvad Dommer Preisler Knudsen har foretaget sig, er i Orden. Derefter har Sagførerraadet — og der foreligger ikke efter det af Justitsministeren oplyste noget om, at Sagførerraadets Medlemmer er Kommuniste — gjort Landsretssagfører Mikkelsens Klage til sin i alle Enkeltheder, understøttet den overfor Byretspræsidenten, og i Anledning af, at denne har sagt, at man maa gøre opmærksom paa, at Dommer Preisler Knudsen har givet den og den Fremstilling, svarer Sagførerraadet tilbage, at den Fremstilling kender man, og den er direkte lovstridig, saa den virker ikke paa dem. Der staa Sagen i Øjeblikket.

Sagens Realitet er altsaa, hvad et Barn indenfor Juraen — selv et Barn som jeg — ved, at det er aldeles ugørligt efter dansk Lov, efter Straffeloven og Retsplejeloven, at rejse Tiltale mod Forfatteren til noget, der ikke har været offentliggjort under Forfatterens Navn. Det er lige-gyldigt, hvem der har skrevet en Artikel i et Blad — naar hans Navn ikke staa under, kan der kun rejses Tiltale mod den ansvarlige Ud-giver af paagældende Blad eller Trykskrift, om saa Forfatteren hundrede Gange senere melder sig selv. Det fremgaar af Goos' Vejledning paa det Punkt, som jeg anbefaler den ærede Justitsminister at læse — det vil sikkert være gavnligt. Der er ingen og har aldrig bestaaet nogen Mulighed for at rejse Tiltale mod Landsretssagfører Mikkelsen.

Naar jeg siger, det er bevidst fra Dommers og Politivadvokats Side, er det maaske, fordi jeg i min Enfoldighed gaar ud fra, at disse Mennesker dog maa kende Retsplejeloven, maa kende Straffeloven, maa kende Grundloven — maa kende alle disse Ting. Og naar de saa siger noget stik modsat, saa maa det være for bevidst at forfalske Sagen.

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke sigte nogen for bevidst at foretage

noget mod de Love, de skal overholde. (*Munch-Petersen:* Men „bevist“ maa man gerne sige!).

Forespørgeren (Aksel Larsen): Jeg henholder mig til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersens Udtalelse. Det er i øvrigt givet, at alene derigennem, at man stadig væk forsøger at drage Landsretssagfører Mikkelsen ind i Sagen med den Motivering: Han er jo Kommunist — alene derigennem siger man jo selv, at det er en politisk Sag og slaar saaledes Benene væk under alle de Argumenter, der anføres for at skaffe Bevis for, at Sagen ikke er politisk. Hvorfor skulde ellers disse stadige Henvisninger til Sagførerens politiske Overbevisning anvendes?

Derpaa til Politiets Forhørsmetoder. Vi er jo nogle Stykker, der kender praktisk til dem og ikke blot teoretisk og derfor ikke behøver at henholde os til Politivadvokat Lotingas Rapporter til Regeringen. Ifølge Retsplejelovens almindeligt anerkendte Aand skal man jo ikke bruge nogen som helst Tvangsmidler, Trusler eller lignende for at faa sigtede til at tilstaa, og i Retsmøder skal de naturligvis behandles, som om de var uskyldige, idet der jo ikke foreligger Bevis for nogen Skyld, før Dom er afsagt.

Dette sker i intet Tilfælde, naar det drejer sig om Kommuniste, og det hjælper ikke her, at Politivadvokat Lotinga i en Rapport forklarer, at han har skam ikke gjort noget Forsøg paa at faa Karl Thrane til at tilstaa noget — dermed er Sagen jo ikke klaret. Det er fremført, og det er ubestridt — og vi maa jo tage det for Kendsgerninger, naar det ikke bliver bestridt fra de paagældende Politimænds Side —, at Politinspektør Thune Jacobsen under Foregivende af at ville have en Privatsamtale med Thrane straks efter dennes Anholdelse har forsøgt at forlokke ham til at komme med en Tilstaaelse og ogsaa mener at have afpresset ham en saadan, idet Thrane, som erklærer, at han ikke har slaet med Kasteskift, og at ingen andre har slaet med Kasteskift, for at give sine Ord yderligere Eftertryk siger: Der var ikke andre, der havde Kasteskift end jeg; hvis der altsaa er slaet, maatte det jo være mig!

Disse Ord søges benyttet imod ham der-ved, at Politinspektør Thune Jacobsen takker for den behagelige private Samtale og overlader Thrane til Kriminalbetjent Frost, der derpaa begynder at skrive paa Maskine: Sigtede Thrane vedgaar at have slaet med Kasteskift. Man kan nu selv dømme om disse Metoder!

Eller lad os tage et andet Eksempel: